

Kapitel **et**

Der er sikkert mange teenagepiger, der indimellem føler sig usynlige. Som om de går i ét med tapetet. Sådan er det i hvert fald for mig – kamæleonen Cammie. Men jeg har bare den fordel, at dem på min skole synes, det er sejt.

Jeg går på en skole for spioner.

Ikke officielt, selvfølgelig. Næh, det hedder sig, at Gallagher-akademiet for særligt begavede unge kvinder er en skole for *genier* – ikke *spioner* – og at vi frit kan vælge mellem alle de karriereveje, den fortrinlige undervisning giver adgang til. Men når en skole siger det og så samtidig underviser en i sådan noget som avanceret kryptering og 14 forskellige sprog, er det lidt, ligesom når et kæmpestort cigaretfirma advarer børn mod at ryge. Og vi Gallagher-piger ved, når vi hører en løgn. Selv min mor himler med øjnene, når jeg kalder det en spionskole, men hun retter mig ikke, og det er endda hende, der er forstander på skolen. Hun er selvfølgelig også tidligere CIA-agent, og det var faktisk hendes idé, at jeg skulle skrive alt det her ned om, hvad der skete på skolen før sommerferien: min første rapport om en

hemmelig mission. Hun siger altid, at det værste ved at være spion ikke er alle farerne, men derimod papirarbejdet. For når man sidder i flyet på vej hjem fra Istanbul med et sprænghoved fra en atombombe i en hatteæske, er det ikke sikkert, man lige orker at skrive en lang rapport om det. Så det er derfor, jeg skriver. For at øve mig.

Hvis du er godkendt til sikkerhedsniveau 4 eller højere, ved du sikkert alt om os Gallagher-piger, for vi har jo eksisteret i mere end 100 år. (Altså skolen, ikke mig! Jeg fylder 16 i næste måned!) Men hvis du ikke har adgang til den slags efterretninger, tror du sikkert bare, vi er en myte. En skrøne ligesom usynlighedskapper og rygsække med jetmotorer. Og så kører du forbi de vedbenddækkede mure og ser de smukke, gamle bygninger inde i den velplejede park og går som alle andre ud fra, at Gallagher-akademiet er en fisefornem kostskole for ugidelige millionærdøtre, der ikke har andet at fordrive tiden med.

Tjah, hvis jeg skal være helt ærlig, passer det os glimrende, at folk lever i den vildfarelse. For det er en af grundene til, at ingen i Roseville, en lille flække i Virginia, så meget som hævede et øjenbryn, da mine klassekammerater ankom i en lang kortege af limousiner i september efter sommerferien. Fra min plads i en af de store, brede vindueskarme så jeg, hvordan bilerne med ét kom til syne under det grønne løvhæng på den lange allé flankeret af træer og langsomt kørte ind ad de tårnhøje smedejernslåger. Alléen, som er over en kilometer lang, slynger sig igennem det kuperede landskab og ser harmløs ud for det blotte øje. Intet indikerer, at der er laserstråler, som aflæser bilernes dækmønstre, og sensorer, der kan spore sprængstoffer, og at et helt stykke af vejen

kan forvandles til en meget stor faldlem, som en lastbil kan forsvinde ned i. (Og hvis du synes, alléen lyder farlig, må jeg hellere lade være med at fortælle om dammen!)

Jeg lagde armene om mine bøjede knæ og stirrede ud ad de antikke vinduer. De tykke, røde fløjlsgardiner var trukket for den lille siddeplads, og jeg følte mig indhyllet i et tæppe af fred. For jeg vidste, at skolen ville være fyldt med mennesker om bare 20 minutter, og gangene ville genlyde af musik, og jeg ville gå fra at være enebarn til at have hundrede søstre, så jeg forsøgte at nyde stilheden, så længe den varede. Som for at understrege mine tanker lød der pludselig et højt brag efterfulgt af stanken af brændt hår. Det lød, som om det kom nede fra første sal i udstillingen med historiske genstande. Professor Buckingham's karakteristiske stemme gik meget klart igennem: "Nej, piger! Jeg sagde jo, at I ikke må røre det!" Stanken blev værre, og en af eleverne fra 7. klasse stod sikkert stadig i flammer, for lidt efter råbte professor Buckingham igen: "Stå stille! Stå nu stille, siger jeg!"

Og så fyrede hun nogle franske bandeord af, som 7. klasse-eleverne ikke ville kunne forstå før 9. klasse, og jeg kom i tanke om, at det er det samme hvert år. Hvert år er der en af de nye, der fører sig frem og forsøger at vise sig ved at hive det sværd ned fra væggen, som Gillian Gallagher brugte til at dræbe den mand, der forsøgte at slå Abraham Lincoln ihjel. Altså den mand, der først forsøgte at slå ham ihjel. Ham, man aldrig har hørt om.

Men på deres rundvisning på skolen får de nye ikke at vide, at der er strøm i Gillys sværd, og at strømmen er stærk nok til ... tjah ... at der går ild i ens hår, hvis man rører sværdet.

Jeg elsker begyndelsen af et nyt skoleår.

Engang for længe siden blev vores sovesal vist bare brugt som loft. Der er så mange fine karnapper og underligt formede vinduer og en hel masse små hyggekrege og hjørner, hvor man kan læne sig op ad væggen og lytte til den dumpe buldren af fodtrin og den skingre hvinen af folk, der siger hej. Sådan nogle lyde er sikkert helt normale på de fleste kostskoler den første dag efter sommerferien. (Meeen så er det heller ikke mere normalt, for her bliver hilsenerne råbt på portugisisk og arabisk. Blandt andet.) Ude på gangen fortalte Kim Lee om sin sommerferie i Singapore, og Tina Walters erklærede, at: "Cairo var bare vildt fedt, men der var ikke særlig cool i Johannesburg." Hvilket var præcis, hvad min mor havde sagt, da jeg brokkede mig over, at Tinas forældre tog hende med til Afrika, mens *jeg* derimod skulle besøge min farmor og farfar på deres gård langt ude på Lars Tyndskids mark i Nebraska. En ferie, der ikke på nogen måde havde gjort mig klogere på at bryde ud af et fængsel, hvor jeg måske blev tortureret, eller havde sat mig i stand til at desarmere en landmine.

"Hey, hvor er Cammie?" spurgte Tina, men jeg havde ikke tænkt mig at forlade mit værelse, før jeg var kommet i tanke om noget bare nogenlunde sjovt fra min ferie, som jeg så kunne overdrive lidt. Og det skulle være ret så sjovt, hvis jeg skulle hamle op med mine klassekammerater. De fleste af deres forældre er tidligere eller nuværende statsansatte agenter. Det vil sige: spioner. Selv Courtney Bauer havde været en uge i Paris, og *hendes* forældre har en brillebutik, så derfor kan du måske godt forstå, hvorfor jeg ikke havde specielt meget lyst til at indrømme, at jeg havde tilbragt tre måneder med at rense fisk langt ude på landet.

Langt om længe besluttede jeg mig for at fortælle om, da jeg eksperimenterede med at bruge helt almindelige ting fra farmors kommodeskuffer som våben og kom til at halsugge et fugleskræmsel (jeg anede ikke, at strikkepinde kunne være så effektive), men i det samme hørte jeg lyden af en kuffert, der bonkede ind i væggen og en letgenkendelig, blød stemme, der kaldte på mig: "Cammie! Kom frit frem! Kom nu!"

Jeg sneg mig til at kigge omkring hjørnet. Liz stod i døråbningen og forsøgte at posere, som om hun var Miss Alabama, men hun lignede desværre mest en piberenser i trekvartlange bukser og klipklappere. En *ildrød* piberenser.

Hun smilede og sagde: "Har du savnet mig?"

Jeg havde faktisk virkelig savnet hende, men jeg turde ikke give hende et knus, sådan som hun så ud.

"Hvad er der sket?!"

Liz himlede med øjnene og nøjedes med at sige: "Man skal aldrig falde i søvn ved swimmingpoolen," som om hun burde have vidst bedre. Og det burde hun faktisk også. For teknisk set er vi jo alle sammen genier, men da Liz var ni år, scorede hun den højeste karakter i standpunktstesten, som nogen nogensinde havde fået. Og regeringen holder jo øje med den slags, så sommeren før hun skulle begynde i 7. klasse, fik hendes forældre besøg af nogle bredskuldrede mænd i mørke jakkesæt. Og tre måneder senere var Liz en Gallagher-pige – bare ikke "jeg dræber lige en mand med de bare næver"-typen.

Hvis jeg nogensinde bliver sendt på en mission, vil jeg have Bex ved min side og Liz på så lang afstand som muligt omgivet af cirka sytten computere og et skakspil.

Og det kom jeg igen i tanke om, da Liz forsøgte at smide sin kuffert op på sengen, men endte med at vælte en reol, smadre mit lille stereoanlæg og mase den perfekt skale-rede papmachémodel af en dna-streng, som jeg havde lavet i 8. klasse.

“Hovsedasse!” sagde Liz og holdt en hånd op for munden.

Selvom hun kan bande på fjorten forskellige sprog, vælger Liz så altså at sige *hovsedasse*. I det øjeblik var jeg helt ligeglad med, hvor solskoldet hun var ... jeg måtte bare give min veninde en krammer.

Præcis klokken halv syv havde vi alle sammen skiftet til skoleuniformer og lod hænderne glide let over det glatte mahognigelænder, mens vi gik ned ad trapperne, der slynger sig i elegante buer ned mod stueetagen. Alle grinede (min historie om fugleskræmslet og strikkepinden var et hit), men Liz og jeg blev ved med at skotte til døren midt i foyeren.

“Måske var der noget galt med flyet?” hviskede Liz. “Eller også har de haft problemer i tolden. Eller ... Ej, hun er nok bare forsinket.”

Jeg nikkede og blev ved med at stirre på døren, som om mit blik kunne få Bex til at slå dørene op. Men døren forblev lukket, og Liz’ stemme lød en lille smule mere skinger, da hun talte videre. “Har du hørt fra hende? Jeg har ikke hørt noget fra hende. Hvorfor har hun ikke ringet?”

Hvis jeg skal være helt ærlig, ville jeg være blevet temmelig overrasket, hvis vi *havde* hørt fra hende. Da Bex fortalte os, at både hendes mor og hendes far ville tage orlov for at være sammen med hende hele sommerferien, vidste jeg, at

man ikke skulle regne med at vælte sig i livstegn fra hende. Typisk Liz at drage nogle helt andre konklusioner.

“Åh gud, hvad nu, hvis hun er droppet ud af skolen?” Liz lød mere og mere bekymret. “Eller ... er blevet *smidt* ud?”

“Hvorfor tror du det?”

“Altså ...” sagde hun i et tonefald, som om jeg ikke var den skarpeste kniv i skuffen. “Bex er ikke ligefrem den store regelrytter, vel?” Liz trak på skuldrene, og jeg kunne kun være enig med hende. “Hvorfor skulle hun ellers komme for sent? Gallagher-piger kommer aldrig for sent! Du ved garanteret noget, Cammie. Sig det nu!”

I sådan en situation er det ikke specielt sjovt at være forstanderens datter, fordi A) det er vildt irriterende, når folk tror, at jeg ved alt om hemmeligheder her på stedet, og B) de tror, at jeg er totalt gode venner med alle de ansatte her på skolen, og det er jeg ikke. Godt nok spiser jeg aftensmad alene med min mor hver søndag aften, og *indimellem* lader hun mig være alene på sit kontor i fem sekunder eller noget i den stil. Men det er også det hele. Når skoleåret begynder, er jeg bare en af Gallagher-pigerne (bortset fra, at jeg altså er den pige, for hvem punkt A og B gælder).

Igen rettede jeg blikket mod hoveddøren og vendte mig så om mod Liz. “Hun er bare forsinket,” sagde jeg og bad til, at der ville blive holdt en lille mundtlig prøve under aftensmaden (intet afleder Liz’ opmærksomhed så godt som en rask, lille prøve).

Vi nærmede os de massive, åbne trædøre ind til den store sal, hvor Gilly Gallagher angiveligt havde forgiftet en mand til sit eget første bal, og jeg kom til at kigge op på skærmen, hvor der stod *engelsk – amerikansk*, selvom jeg udmærket

godt vidste, at vi altid taler vores eget sprog og dialekt til velkomstmiddagen. Vores samtaler til måltiderne ville ikke skulle foregå på *kinesisk – mandarin* før om en uge. Håbede jeg da.

Vi satte os ved vores faste bord i den store sal, og endelig følte jeg mig hjemme. Jeg havde godt nok været tilbage i tre uger, men der havde kun været de helt nye elever i 7. klasse og personalet. Det er slemt nok at være den eneste fra overbygningen på en hel skole fuld af rollinger. Men det allerværste er at hænge ud på lærerværelset og se sin lærer i klassiske sprog dryppe et eller andet medicin i ørerne på verdens førende ekspert i datakryptering, som sværger, at han aldrig vil dykke med flaske igen. (Slet mentalt billede af hr. Mosckowitz i våddragt! Ad!)

Eftersom der er grænser for, hvor mange gange man kan læse gamle numre af *Moderne Spionage*, tilbragte jeg som regel de sidste dage af ferien med at snige mig rundt på skolen og udforske skjulte rum og hemmelige gange, der måtte være mindst 100 år gamle og ikke var blevet støvet af i mindst lige så lang tid. Jeg havde forsøgt at få lidt kvalitets-tid sammen med min mor, men hun havde haft rasende travlt og været ret så fraværende. Hmm. Måske var der virkelig noget mystisk ved Bex' mystiske fravær, og med ét frygtede jeg, at Liz måske havde ret i sine bange anelser. Så skruede Anna Fetterman sig ned på bænken ved siden af Liz og sagde: "Har I set det? Har I set det?"

I hånden havde hun et stykke papir, der går i opløsning, så snart man lægger det på tungen. (Og det kan godt være, det *ligner* noget, der smager af candy floss, men det gør det altså ikke. Overhovedet!) Jeg ved ikke, hvorfor de altid printer

vores skemaer på *pist væk-papir*. Sikkert, fordi de forsøger at opbruge skolens lager af papir med dårlig smag, så vi kan komme i gang med at bruge det, der smager godt. Af chokolade for eksempel.

Men Anna tænkte ikke på smagen af pist væk-papir, da hun helt skrækslagen råbte: "Vi skal have *Hemmelige missioner!*" Jeg kom i tanke om, at hun sandsynligvis var den eneste Gallagher-pige, som selv Liz ville kunne klare i en slåskamp. Jeg så på Lis. Og selv hun himlede med øjnene over Annas voldsomme reaktion. Alle ved, at det er i andet år på overbygningen, at man får mulighed for at prøve kræfter med noget, der bare så meget som minder om feltarbejde. Det er den første forsmag, man får på *rigtig* spionage, men Anna havde vist glemmt, at de opgaver, de ville give os, nok var af sværhedsgraden "barnemad".

"Jeg er ret sikker på, at vi nok skal klare det," sagde Liz for at trøste og tog skemaet ud af Annas spinkle hænder. "Buckingham laver jo alligevel ikke andet end plapre løs med skrækhistorier om alt det, hun oplevede under 2. Verdenskrig, og vise lysbilleder! Siden hun brækkede hof-ten, har hun ..."

"Jamen Buckingham er holdt op!" udbød Anna, og nu spidsede jeg for alvor ører.

Jeg stirrede på hende et par sekunder, inden jeg sagde: "Professor Buckingham er her altså endnu, Anna." Jeg sagde ikke noget om, at jeg havde brugt hele morgenen på at lokke hendes kat, Onyx, ned fra den øverste hylde på lærerstabens bibliotek. "Det er nok bare et rygte." Sådan var det altid efter sommerferien. Engang gik der et rygte om, at en af pigerne var blevet kidnappet af terrorister. Og en anden gang, at en af

lærerne havde vundet 1 million i *Hvem vil være millionær?* (nu da jeg tænker mig om, så var det sidste vist rigtigt nok).

“Nej,” sagde Anna. “I misforstår mig. Buckingham er gået sådan halvt på pension. Hun skal lave noget velkomst og orientering for de nye. Men det er det hele. Hun skal ikke undervise mere.”

Tavse drejede vi hovederne og tjekkede stoleantallet ved lærernes bord. Jep. Der var sat en ekstra stol frem.

“Hvem er det *så*, der skal undervise i Hemmelige missioner?”

I det samme bølgede en ophidset mumlen gennem den store sal, da min mor kom fejende ind med alle de kendte ansigter i kølvandet. De 20 lærere, jeg havde set på og lært af i de sidste tre år. 20 lærere. 21 stole. Jeg ved godt, det er mig, der skal forestille at være geniet, men tyg lige på det regnestykke.

Liz, Anna og jeg kiggede bare på hinanden og så op på lærernes bord igen. Vi granskede lærernes ansigter for at løse mysteriet om den 21. stol.

Der *var* faktisk et nyt ansigt, men det vidste vi godt, for professor Smith kommer altid tilbage fra sommerferien med et helt nyt look. Bogstavelig talt. Hans næse var større, ørerne mere udstående, og han havde fået et modermærke i højre tinding. Alt sammen for at camouflere det ansigt, han påstod var det mest eftersøgte på tre kontinenter. Rygtet vil vide, at nogle våbensmuglere i Mellemøsten er ude efter ham, såvel som tidligere KGB-lejemordere i Østeuropa og en meget indebrændt ekskone et sted i Brasilien. Alle de erfaringer gør professor Smith til en god lærer i faget Verdens lande, men hans vigtigste bidrag til skolen er spændingen

over at se det ansigt, han har tillagt sig for at kunne nyde sommerferien. Han er ikke vendt tilbage som kvinde endnu, men det kan kun være et spørgsmål om tid.

Lærerne satte sig, men *stolen* var stadig tom, da min mor stillede sig op på talerstolen midt for det lange bord.

“Gallagher-akademiets stolte kvinder, hvem er I?” spurgte hun.

Og præcis samtidigt rejste hver eneste pige ved hvert eneste bord sig (selv de nye) og sagde i kor: “Vi er Gillians søstre.”

“Hvorfor er I kommet hertil?” spurgte min mor.

“For at lære hendes færdigheder. Ære hendes sværd. Og værne om hendes hemmeligheder.”

“Hvad vil I kæmpe for?”

“Retfærdighed og oplysning.”

“Hvor længe vil I stræbe?”

“Til vore dages ende.” Så var det overstået, og jeg havde det lidt, som om jeg var med i en af de dårlige tv-serier, min farmor følger med i.

Vi satte os. Mor blev stående. “Kære elever. Velkommen tilbage,” sagde hun og strålede. “Det bliver et vidunderligt skoleår her på Gallagher-akademiet. Og til vores nyeste elever ...” Hun vendte sig mod deres bord, og de rystede nærmest under vægten af hendes intense blik. “Velkommen. I står over for et af de mest udfordrende år i jeres unge liv. Men I skal vide, at I ikke var blevet udvalgt til denne udfordring, hvis ikke vi mente, at I kunne løfte opgaven. For vores gamle elever vil dette år byde på en del forandringer.” Hun så taktsomt på sine kollegaer, inden hun igen vendte sig mod os. “I denne tid må vi ...” Men inden hun

kunne nå at fortsætte, blev dørene slået op på vid gab, og ikke engang de tre år, jeg rent faktisk havde gået i spion-skole, kunne have forberedt mig på det syn, der mødte mig.

Inden vi går videre her, må jeg hellere lige minde dig om, at jeg går på en PIGESKOLE! Piger med stort P! Altså bortset fra de få mandlige lærere (med alle deres latterlige øredråber og ansigtsoperationer). Men da vi kiggede over mod døren, så vi en mand komme gående, der ville have gjort James Bond usikker. Indiana Jones ville ligne en lille mors dreng i forhold til den mand i læderjakke og to dage gamle skægstubbe, der gik direkte hen til min mor og – ÅH GUD – blinkede til hende.

“Undskyld, jeg kommer for sent,” sagde han og lod sig glide ned på den tomme stol.

Hans tilstedeværelse var så overvældende, så ufattelig, at jeg ikke engang havde set, at Bex klemte sig ned mellem Liz og Anna. Det gav et sæt i mig, da jeg fik øje på hende og kom i tanke om, at hun havde været FUM (Forsvundet Under Mission) for to sekunder siden.

“Er der noget galt?” spurgte hun.

“Hvorfor kommer du så sent?” spurgte Liz.

“Glem det,” afbrød Anna. “Hvem er *han*?”

Men Bex var den fødte spion. Hun hævdede bare det ene øjenbryn og sagde: “Det finder I snart ud af.”

Kapitel **to**

Bex havde lige tilbragt seks timer på et privat jettfly, men hendes cappucinofarvede hud glødede. Hun lignede noget fra en af de der overdrevne shampooreklamer, hvor de svinger med håret, så jeg blev desværre nødt til at være irriterende og påpege, at der havde stået på skærmen ude i forhallen, at vi skulle tale med *amerikansk* accent. Men som den eneste ikke-amerikanske Gallagher-pige i skolens historie var Bex vant til at være lidt anderledes. Min mor havde virkelig fundet et smuthul i reglerne, da hendes gamle venner fra den engelske efterretningstjeneste, MI6, havde ringet og plaget hende om at lade deres datter blive en Gallagher-pige. At give Bex lov til at gå på skolen havde været mors første kontroversielle handling som forstander (men *ikke* hendes sidste).

“Nå, men har I så haft en god ferie, eller hvad?” Rundtomkring i salen begyndte de fleste at spise, men Bex blæste bare en boble med sit tyggegummi og smilede. Vi skulle tigge om at høre, hvad der var sket.

“Bex! Hvis du ved noget, skal du altså sige det,” sagde Liz bestemt, selvom det var fuldstændig spildte kræfter. *Ingen* kan

få Bex til at gøre *noget som helst*, hun ikke har lyst til. Det kan godt være, jeg er en kamæleon, og at Liz er den næste Einstein, men hvad stædighed angår, er Bex den bedste spion!

Hun smilede selvtilfreds, og jeg vidste, at hun sikkert havde forestillet sig den her situation hele vejen i flyet over Atlanterhavet (ud over at være stædig er Bex også ret dramadronningeagtig). Hun ventede, til alle så på hende, og sad bare helt tavs, indtil Liz var lige ved at eksplodere. Så snuppede hun et lille flute fra kurven og sagde helt afslappet: "Ny lærer." Hun brækkede brødet over i to og smurte meget langsomt smør på. "Vi gav ham et lift fra London i morges. Det er en af min fars gamle venner."

"Navn?" spurgte Liz og var sikkert allerede ved at planlægge, hvordan hun kunne hacke sig ind i CIA's hovedkvarter for at finde frem til flere oplysninger om ham, så snart vi fik fri efter maden.

"Solomon," sagde Bex og sendte os et blik. "Joe Solomon." Hun mindede uhyggelig meget om en sort, teenagepige-udgave af James Bond.

Vi drejede os alle lidt for at se på Joe Solomon. Hans skægstubbe og rastløse hænder kendetegnede en agent, der lige er kommet tilbage fra en mission. Omkring mig lød der hvisken og fnis. Præcis det brændstof, der ville få rygtesmedjen til at blive brandvarm omkring midnat. Selvom Gallagher-akademiet er en skole for pige-genier, er der af og til mere vægt på *pige* end på *geni*.

Næste morgen var den rene tortur. Ren og skær tortur! Og det er ikke et ord, jeg bare slynger ud, når man tager i betragtning, hvilken branche min familie er i. Så måske skulle

jeg bruge et andet udtryk. Godt så: Første skoledag var en *udfordring*!

For vi gik ikke ligefrem tidligt i seng ... og ikke engang sent. Faktisk gik vi slet ikke i seng, medmindre det tæller at ligge på det falske dyreskind i fællestuen med alle fra 2. årgang på overbygningen omkring mig. Da Liz vækkede os klokken syv, stod valget mellem at springe morgenmaden over og gøre os uimodståeligt lækre eller at kaste skoleuniformerne på og spise den vidunderlige morgenmadsbuffet inden første time, som var Verdens lande med professor Smith kl. 8:05.

F.S. (Før Solomon) ville pandekager og nybagt brød helt sikkert have vundet. Men da klokken blev 8.30, sad der en del piger med eyeliner og lipgloss med knurrende maver og lyttede til professor Smiths foredrag om folkeopstande i de baltiske lande. Jeg så på mit ur, hvilket var fuldstændig overflødigt, for på Gallagher-akademiet begynder timerne til tiden. Hver gang. Men jeg var bare nødt til lige at tjekke, hvor mange sekunder der var til spisefrikvarteret. (11.705, hvis du absolut skal vide det.)

Da Verdens lande-timen var overstået, løb vi to etager op på tredje sal til Madame Dabneys time i Kultur og manerer. Desværre var der ikke noget om teceremonier i dag. Og så var det tid til tredje time.

Jeg havde ondt i nakken af at være faldet i søvn i en akavet stilling. Og så tyngede de fem timers lektier, vi allerede havde fået for, godt til oven i erkendelsen af, at man ikke kan leve af en kost udelukkende bestående af lipgloss med kirsebærsmag. Jeg gravede rundt i bunden af min taske og fandt en ret mistænkelig pebermyntepastil og nåede frem til,

at hvis jeg skulle dø af sult, var det da meget høfligt ikke at have dårlig ånde, hvis nogen skulle give mig mund til mund. Nogen. En af de andre. Eller ... en af lærerne.

Liz skulle lige forbi hr. Mosckowitz' kontor for at aflevere en ekstraopgave, hun havde skrevet i sommerferien (sådan er hun altså, tro det eller ej), så det var bare Bex og mig, da vi nåede ned for foden af den store trappe og gik ned ad en lille, smal gang, som var en af de tre veje ned til de underjordiske etager, som vi aldrig havde haft adgang til før.

Vi stillede os foran det store spejl og forsøgte at stå bomstille uden at blinke eller noget, så pupilscanneren kunne fastslå, at vi virkelig var fra 2. årgang og ikke nogle rollinger, der ville vinde et væddemål ved at snige sig ned i kælderens. Jeg så på os inde i spejlet. Og så gik det op for mig, at jeg, Cameron Morgan, forstanderens datter og den Gallagher-pige, der vidste mest om skolen siden selveste Gilly, faktisk følte mig klar til at kulegrave alle Gallagher-hemmelighederne. At dømme ud fra gåsehuden, der dukkede op på Bex' arme, var jeg ikke den eneste, der havde det sådan.

Det lyste grønt i øjnene på det portrætmaleri, der hang bag os. Spejlet gled til side og afslørede en smal elevator, der skulle fragte os en etage ned til det lokale, hvor Hemmelige missioner-timen skulle finde sted. Der, hvor vi skulle møde vores skæbne.

“Cammie,” sagde Bex langsomt. “Så er det nu, det gælder.”

Vi sad stille og så på vores (synkroniserede) ure og tænkte alle præcis det samme: Noget er helt anderledes, end det plejer.

Gallagher-akademiet er bygget i sten og træ med smukke, udskårne gelændere og rækværk og kæmpestore kaminer, hvor man en vinterdag lige kan putte sig i en lænestol og læse alt om, hvem der skød Kennedy (*sandheden!*), men på en eller anden magisk måde havde elevatoren transporteret os ned til et lokale, der ikke tilhørte samme århundrede som resten af bygningen. Væggene var af sandblæst glas. Bordene var af rustfrit stål. Men det mest mærkelige ved Hemmelige missioner-lokalet var, at vores lærer ikke var der.

Joe Solomon var sent på den. Så sent, at jeg begyndte at ærgre mig over, at jeg ikke havde givet mig tid til at snuppe noget chokolade fra min mors skrivebord, for en gammel, nullermandsbefængt lakrids fra bunden af tasken var ikke ligefrem nok for en pige i voksenalderen.

Vi sad musestille, mens sekunderne tikkede af sted, men tavsheden må være blevet for meget for Tina Walters, for hun lænede sig ind over midtergangen og sagde: “Psst, Cammie! Hvad ved du om ham?”

Tjah, jeg vidste jo kun det, *Bex* havde fortalt mig, men Tinas mor skriver sladderspalten i en ret stor avis (men jeg siger ikke hvilken, for det er jo hendes hemmelige identitet), så Tina havde tænkt sig at gøre sit bedste for at opnuse mere om den her sag. Snart var jeg begravet under en lavine af spørgsmål som for eksempel: “Hvor kommer han fra?” og “Har han en kæreste?” og “Er det rigtigt, at han har dræbt en tyrkisk ambassadør med en g-streng?” Jeg var ikke helt sikker på, om hun mente underbukserne eller guitarstrengen, men uanset hvad, så anede jeg det ikke.

“Ej, kom nu,” sagde Tina. “Jeg hørte madame Dabney sige til Louis Kok, at din mor havde forsøgt at overtale

Solomon til at tage jobbet hele sommeren. Du må da have hørt noget!”

Så jeg fik da noget ud af Tinas forhør: Endelig forstod jeg alle de afdæmpede telefonsamtaler og låste døre, jeg havde været ude for hele sommeren. Det var det, min mor havde brugt tiden på. Jeg var i gang med at gruble over, hvad det så egentlig betød, da Joe Solomon slentrede ind i lokalet – fem minutter for sent.

Hans hår var stadig let fugtigt, den hvide skjorte nystroget. Og enten er det virkelig en kompliment til hans udseende eller vores gode undervisning, for der gik et par minutter, før det gik op for mig, at han talte japansk.

“Hvad hedder hovedstaden i Brunei?”

“Bandar Seri Begawan,” svarede vi.

“Hvad er kvadratroden af 97.969?” spurgte han på swahili.

“314,” svarede Liz på matematisk. Hun fabler også altid om, at matematik er det *universelle* sprog.

“En diktator i Den dominikanske republik blev dræbt ved et attentat i 1961,” sagde han på portugisisk. “Hvad hed han?”

I kor svarede vi alle sammen: “Rafael Trujillo.”

(I øvrigt et attentat, der ikke blev udført af en Gallagher-pige, selvom det er det, rygter siger.)

Jeg havde lige vænnet mig til vores lille leg, da hr. Solomon på arabisk sagde: “Luk øjnene.”

Vi gjorde, som han sagde.

“Hvilken farve er mine sko?” Denne gang talte han engelsk, og utroligt nok sad alle 13 Gallagher-piger helt tavse.

“Er jeg højrehåndet eller venstrehåndet?” spurgte han, men ventede ikke på svar. “Siden jeg trådte ind i lokalet,

har jeg efterladt fingeraftryk fem forskellige steder. Hvor?!” spurgte han og blev igen mødt af larmende tavshed.

“Åbn øjnene,” sagde han, og da jeg gjorde det, så jeg ham sidde på hjørnet af katederet med en fod på gulvet, mens den anden hang afslappet ud over kanten. “Godt så, piger,” sagde han. “I er ret kloge. Men I er på en måde også dumme.”

Hvis ikke vi alle sammen vidste, at Jorden ikke bare sådan lige kan holde op med at dreje rundt, så ville vi nok have svoret, at det var det, der skete.

“Velkommen til Hemmelige missioner. Mit navn er Joe Solomon. Jeg har aldrig undervist før, men jeg har været i branchen i 18 år, og jeg trækker stadig vejret. Og det betyder, at jeg ved, hvad jeg taler om. Det her bliver *ikke* som nogen af jeres andre fag.”

Min mave knurrede, og Liz, der havde valgt at sætte håret op i en hestehale og spise stor morgenmad, sagde: “Shhh!” som om jeg kunne få det til at standse.

“De damer, min opgave er at forberede jer på det, der foregår i det virkelige liv.” Han tav og pegede opad. “Derude. Det er ikke noget, alle kan klare, og det er derfor, jeg har tænkt mig at gøre det her svært for jer. Virkelig svært. Hvis det lykkes jer at imponere mig, får I måske lov til at tage elevatoren en etage længere ned næste år. Men hvis jeg får den allermindste mistanke om, at I ikke er fuldstændig geniale til feltarbejde, så har jeg tænkt mig at redde jeres liv og rykke jer over på efterretningslinjen.”

Han rejste sig og stak hænderne i lommen. “Alle begynder i den her branche, fordi de gerne vil have spænding og eventyr, men jeg er ligeglad med, hvilke drømme I har, de damer. Hvis I ikke rejser jer fra de borde der og viser mig andet end

nørderi, så er der ingen af jer, der nogensinde kommer til at få så meget som et glimt af den anden underjordiske etage.”

Ud af øjenkrogen kunne jeg se Mick Morrison sluge hvert eneste ord, han sagde. Det så nærmest ud, som om hendes tænder løb i vand, for hun havde længtes sådan efter at gøre nogen fortræd i flere år. Så det var ikke den store overraskelse, da hendes brede hånd fløj op. “Vil det sige, at du skal undervise os i våbenbrug?” råbte hun, som om en eller anden løjtnant snart ville kommandere hende ned og lave armbøjninger.

Men hr. Solomon gik bare om bag katederet og sagde: “Hvis man først har brug for et våben i den her branche, så er det sikkert allerede for sent.” Det tog lidt af luften ud af Micks veltrænede krop. “Men det gode er, at de så måske begraver våbenet sammen med en. Hvis man altså overhovedet får en begravelse.”

Jeg blev gloende varm. Tårerne vældede op. Inden jeg vidste af det, snørede min hals sig sammen. Jeg kunne næsten ikke få vejret, da Joe Solomon stirrede på mig. Men så snart jeg mødte hans blik, kiggede han væk.

“Hvis man er heldig, kommer man hjem. Også selvom det er i en kiste.”

Selvom han ikke havde nævnt mit navn, kunne jeg fornemme, at mine klassekammerater så på mig. De vidste alle sammen, hvad der var sket med min far. At han var taget af sted på en mission. Og at han aldrig var vendt hjem igen. Jeg ville nok aldrig få mere end de to ting at vide, men det var også de eneste ting, der betød noget. De andre kalder mig Kamæleonen – det er vel et rimelig

okay kælenavn, når man går på spionskole. Gad vide, hvorfor jeg er sådan, stille og rolig, når nu Liz er sådan et sludrechatol, og Bex er så, tjah, æhm, *Bexet*. Er jeg god til at være anonym og ubemærket på grund af de evner som spion, jeg har arvet efter min mor, eller har jeg bare altid været genert? Eller er jeg bare den pige, folk helst ikke vil se? Fordi de ikke har lyst til at tænke på, hvor let det kunne ske for dem.

Hr. Solomon trådte et skridt længere frem, og alle mine klassekammerater så ned i gulvet. Men ikke Bex. Hun rykkede sig længere og længere ud på stolen, så hun var klar til at forhindre, at jeg flåede vores nye overlækre lærers overlækre, grønne øjne ud, da han sagde: “Så, de damer, det er meget enkelt. Vær bedre end bedst. Eller dø.”

På en måde havde jeg lyst til at spæne op på min mors kontor og fortælle, hvad han havde sagt. At han snakkede om far, som om det havde været hans egen skyld. At han ikke var *god nok*. Men jeg blev siddende, muligvis fordi verden lammede mig, men nok mest, fordi jeg inderst inde frygtede, at hr. Solomon havde ret, og jeg ville ikke høre min mor sige det samme.

I det samme smækkede Anna Fetterman de sandblæste glasdøre op og stod gispende midt i lokalet. “Undskyld,” sagde hun til hr. Solomon og forsøgte at få vejret. “Scanneren var åndssvag. Den genkendte mig ikke, så elevatoren låste mig inde, og så var jeg tvangsindlagt til et fem minutter langt båndet foredrag om, at man ikke må snige sig ind de steder, hvor man ikke har tilladelse og ...” Hendes pludren døde hen, da hun opdagede lærerens temmelig uimponerede ansigtsudtryk. Jeg synes, han var ret så

dobbeltmoralisk i betragtning af, at han ligesom lige selv var kommet fem minutter for sent.

“Du behøver ikke finde en plads,” sagde hr. Solomon, da Anna gik ned mod et ledigt bord bagerst i klasselokalet. “Dine klassekammerater er alligevel på vej ud.”

Vi så alle på vores nyligt synkroniserede ure, der viste præcis det samme: at der var 45 minutter tilbage af timen. 45 kostbare og aldrig før spildte minutter. Efter hvad der føltes som en evighed, rakte Liz hånden i vejret.

“Ja?” svarede Joe Solomon og lød, som om han havde vigtigere ting for.

“Har vi fået lektier for?” spurgte hun, og hele klassen gik fra chokeret til irriteret. (Husk: Stil aldrig det spørgsmål i et lokale fuldt af piger, der alle har det sorte bælte i karate.)

“Ja,” sagde Solomon og holdt døren åben. Et klokkeklart signal om at skride. “I skal være *opmærksomme*.”

Da jeg gik ned ad den kliniske, hvide gang med kurs mod elevatoren, kunne jeg høre de andre gå den anden vej. De tog den elevator, der var tættest på vores værelser. Men efter det, der lige var sket, var jeg glad for at høre lyden af trin, der fjernede sig. Jeg blev ikke overrasket, da Bex stillede sig ved siden af mig.

“Er du okay?” spurgte hun, for det er jo det, bedstevenner gør.

“Ja,” løj jeg, for det er det, spioner gør.

Vi kørte med elevatoren op til forhallen i stueetagen, og jeg overvejede seriøst at gå op på min mors kontor (ikke kun på grund af skålen med M&M's). Men da vi trådte ud

i den dunkle gang, hørte jeg en stemme, der råbte: “Cameron Morgan!”

Professor Buckingham kom styrtende ned ad gangen, og jeg havde meget svært ved at regne ud, hvad der kunne få den ellers så rolige, engelske *dame* med stort D til at tale på den måde. I det samme begyndte et rødt, udrykningsagtigt lys at blinke over os, og en skinger alarm forsøgte at sprænge vores trommehinder. Det overdøvede nærmest den elektroniske stemme, der gentog de samme ord om og om igen: “RØD ALARM, RØD ALARM, RØD ALARM!”

“Cameron Morgan!” gjaldede det igen fra Buckingham, da hun tog mig og Bex i armene. “Din mor vil tale med dig, NU!”